

PARA OLGA A Csillag és a Lant

2016

Para Olga

A Csillag és a Lant
(bővített kiadás)

2020

Para Olga

A Csillag és a Lant

Versek

*A borítólapon: B. Tomos Hajnal fotója
Szerkesztette: Cseke Gábor*

TARTALOM

1. Rendhagyó előszó
2. A Csillag és a Lant
3. Kereslek, kutatlak
4. Én nem tarthattalak
5. A legszebb csillag
6. A csend
7. Adj hitet
8. Segélykiáltás
9. Téged leráztak
10. Az életem árán
11. Tövishát
12. Otthon
13. A Jég hátán
14. Hűségese várjatok
15. A fék
16. Konkrét helyzet
17. Mint árnyék
18. Az élő halott
19. A vágy halála
20. Elérhetetlenül
21. Elnémult ajak
22. Életre kényszerítve
23. Örökre bezárva
24. Most jön a tél

25. A piros és fekete fonal
26. Robot
27. Rácsok
28. Tánc, tánc... haláltánc...
29. Tabu
30. Valami mégis
31. Szökőkútnál
32. Ördögi kör
33. Fölkelni minek
34. Saját lábon
35. Te ápolod majd
36. A mindenségben és mégis sehol
37. Emléked
38. Vajon mit kérsz számon
39. Érted
40. Halálhúron
41. Rózsa a síron
42. Búcsú
43. Akkor és most
44. El nem engedlek
45. Halhatatlanul
46. Virágillat ma a lelkem
47. Ma még méltón emlékezünk
48. Mint a lelked
49. Számbavétel
50. Szivárvány csoda
51. Egyedüli voltál
52. Arcod fürdik már a fényben...
53. Szülőfalum

54. Nem szomorkodom többé
55. Elment
56. Örök könnyek bennem égnek
57. Az abrosz és a minta
58. Hallom a hangod
59. Én sem kívántam
60. Boldogító tudat
61. Belső hang
62. Majd együtt az öröklétben...
63. Vihar után
64. Kihunyt fények
65. Még forróbban szeretni
66. Anya és fia
67. Tabutéma
68. Gyönyörűen éltél
69. Lehet madár voltam
70. Belső beszéd
71. Készülődés
72. Teng-leng...
73. Örökké látom
74. Nem mentem el
75. Elmúlás
76. Bennünk vagy te
77. Nincs is talán
78. Istennel előbb találkozni
79. Erdőközi Sándor
80. Ha nem így lesz
81. Van remény

(Ajánló) Életet – a költészetért

Olvasóimhoz:

A CSILLAG ÉS A LANT című korábbi kötetem bővített változatát tartja kezében a kedves olvasó.

Azt hiszem, igaza van Wass Albertnek az alábbiakban:

„Az érzések és hangulatok fontosak, melyek lelkünket színezik s lelkünkön keresztül a világot is, amelyben élünk.”

Számomra az írás legtöbbször öngyötrő kényszer volt, életem elviselhetetlenül nehéz korszakában igazi Mankó, Mentőőv, csak minél hamarabb kiírni önmagamból az elviselhetetlen Fájdalmat és Gyászt, hogy újra élni tudjak a pótolhatatlan veszteség és sok nehézség ellenére.

Úgy szeretném én is: *„megörökíteni, drága / arany és kék szavakkal”* (Dsida Jenő) vallani a halállal meg nem szakadó szeretetről és hűségről, a végzet hatalma elleni tiltakozásul.

Azt hiszem, az élet igazi nagy vesztese az, aki kénytelen édes gyermekét eltemetni. Halálig be nem gyógyuló seb ez. Ebből a mély, elviselhetetlen fájdalom-ból születtek a 17 éves korában tragikus körülmények közt meghalt kisebbik fiamat elsirató verseim, és az első kötet után még jócskán születtek őt sirató soraim.

Ezekkel a versekkel bővült ez a kötet, és még ugyancsak e témában jó pár vers született, amelyekben időközben eltávozott szeretteimet is elsiratom, de költőtársakat is, kortárs költőtársamat, személyes ismerősömet: Kapui Ágotát; továbbá egyik leginkább elhallgatott költőnket, Sinka Istvánt. A Sepsiszentgyörgyi Irodalmi Önképzőkör egyik tagja szintén eltávozott immár, az ő hiánya is versbe kívánczolt.

Hiszem, hogy verseimet olvasva majd könnyebben túljutnak a gyászon mindazok, akiknek még ez után kell megállniuk koporsók mellett; hátha gyógyír lehet egy-egy verssor, segítenek a gyász mély átélésében, feldolgozásában.

De vigasztaljon a tudat:

„Sohasem veszíthetjük el, amiben egyszer örömünket leltük. Mindazok, akiket mélyen szeretünk, részünkké válnak.” (Helen Keller)

A CSILLAG ÉS A LANT

Te vagy a Csillag,
én vagyok a Hang,
utánad sírok
a Földön alatt.

Te vagy a Csillag,
Én: a fájló Lant...

KERESLEK, KUTATLAK

örök csillagként
integetsz

kereslek kutatlak
míg élek

megcsókolok minden
este minden
csillagot

Örök
Csillagként
Integetsz
Kereslek kutatlak míg
Élek
Meghalok Nélküled

ÉN NEM TARTHATTALAK

*„mert az édesanyáknak természetes,
hogy a saját gyermekük
maga a megváltó is egyben.”*

(Fellinger Károly)

és gondolatban
ezért most nagypénteken
ringsz ringsz szívemben

A LEGSZEBB CSILLAG

maradtam nélküled
csak robotgépmember
és égő Fájdalom

halálod fölélni
felfogni nem bírom

te már ott fenn ragyogsz
de csillagsorsa csak
kevésnek lehet

te azzá váltál
sors kiszemeltje

hol te vagy most
nincs földi szenvedés
szenny szitok piszok

te vagy az égen
a legszebb Csillag

és csak nekem
ragyogsz

A CSEND

*„Olyan csönd van így nélküled,
hogy szinte hallani,
amit még utoljára
akartál mondani.”*

(Váci Mihály)

te vagy

a Csend

s én a
Sóhaj

ó jaj
nem hallod

jaj
on
gá
som

ADJ HITET

ó te nagy
Teremtő
adj nekem is
Hitet
s
Embertársakat
anyanyelvi szó se
jut el
olykor a
szívemig
mert csupa
szilánk
fullánk
álszent szó
cifrázott semmiség
szavaitokból
szívesen
értenék
ha azonos
hullámhosszon
jutna a fülemig
e vággyal néha
szívem úgy
megtelik

hogy feledem
valóban
minden szavatok
s haragom sem
ellenetek
tör az egekig
röpíti a vágy
valami után
valami hitféle
legyen bár
silány
hogy igaz hittel nézhessek
szembe
s higgyem is
hogy lesz
Holnap
s Holnapután
s ne gondoljak
azzal
mi lesz azután
„Mindig volt valahogy”
az apám szava
észre sem veszem
s a képbe tolakoda
szigorú szikár
erkölcsös
alakod

Veled találkozni
tudom
hogy nem fogok
mert hitem
semmi
nulla
réges-rég
elhagyott

SEGÉLYKIÁLTÁS

hangtalan hangon
haldoklik lelkem
s lel formát a
Fájdalom
e fehér papíron
segélykiáltás
tehozzád
Istenem
ments meg
engem

TÉGED LERÁZTAK

lehull a gyümölcs
önmagától ha
megérik
téged leráztak

AZ ÉLETEM ÁRÁN

két karod
kitárod a
tengerben

biztosan felém

segítségért kiáltó
szemed
már csak a
képzelet
rajzolja nekem

mely gyönyörű
kék volt
mint a tenger
és mély tudásszomj
égett benne
mint a tenger

és én nem
voltam ott
Veled
hogy kimentselek

s most élő-eleven
holtan
halálomig nyújtom
hiába
két karom
feléd

e kék szempárt
örökre őrzöm
s örökre emészt
a vád

hogy e végzetes
percben
nem veled
voltam

hogy Életet
neked
újra adtam
volna
az életem
árán
legalább

TÖVISHÁT

a tövise csontig hatolt
nincsen orvos hogy kiszedje
és élőn is eleven holt
porrá mállik minden kedve
ki itt teng-leng erre szédül

nincsen Út se innen vissza

Tövis tépi bogáncs bántja
se öröme se barátja
sovány földje kevés bére
hűségének nagy az ára
mégis marad vár csodára

Tövis tépi Bogáncs bántja
itt a Hűség Fellegvára

OTTHON

otthon
vagyok
végre veled

a nálad
nálam is

megtörtetett érte
testem lelkem

húztál
zuhantam
cibáltál
estem

álmaim csillagai
közül
ide
le
le

A JÉG HÁTÁN

a Jég hátán
jaj
be hideg
de élni kell
Tiértetek
szilánkok zúznak
reszketek
s ha vízbe csúszom
is féltelek
hogy meg ne fázz
nélkülem
vizet se igyál
hevülten
s lábam lihegve
kapkodom
csak titeket látlak
kaszkadőr
utamon
A Part de messzi
visz az Ár
de megélek én
ó hol a nyár
csak jönne már
csak jönne már
s ha olvadnának a

jéghegyek
boldogan
ölelkezhettek
feledve riadt
jégmezőt
feledve vonzó
temetőt
temetnék múltat
álmodnék jövőt
s benne ti maradtok
az éltetők
s ha majd erőm
idővel folydogál
ha jön az ősz
egyszer elmúlik
a nyár
nektek is
akkor is
a Jég hátán is
élni kell
túlélni Hóvihart
Kánikulát

s teremteni
„boldog Kánaánt”

s nevelni nevelni
unokám
a Jég hátán is
élni ám

HŰSÉGESEN VÁRJATOK

*„Szinte ömölnek tört szívemből
A keserű igék”*

(Ady Endre)

drága jó Apám
álmaimban
benne vagy a képben
őriz minden-minden
porcikám
álmaimban el-eljössz Te is
s a többi kedves rég halott
rokonom mert tudjátok
hogyan meghalok
szép lenne a találkozás
de hűségesen várjatok
hátra van temérdek dolgom
itt a földi utakon
ezért hűségesen várjatok
most kapja az életleckét
három gyönyörű Csillagom
én vagyok a Hold az égen
s milyen lenne nélkülem

nekem még világítani
illik minden zord éjjelen
hogy járni tudjon minden ember
a súlyos sáros utakon
még ő is mert bukdácsol
csak össze-vissza félúton
nemigen néz fel az égre
észrevenni engemet...
nem hunyhat ki ez a Fény még
amíg az a szerepe három
Csillag érezhesse hevül a Hold
azért van oly nagy melege...
mert hevíti millió vágy
sokáig ragyogni még
s kicsit fényesebbé tenni
a déli téli Féltekét
ezért Apám s jó Rokonság
hűségesen várjatok
eljövök majd téged látni
s üdvözölni jó rokonom
s hamarjában megbeszéljük
mind a földi dolgokat

A FÉK

„Nyakad szeged, te, féktelen, te őrült!”
gondolta a Fék s szentül teljesítette hivatását
éveken át tudása magaslatán néha pedagógiai
szakkönyveket olvasott s fékezett
szorgalmasan

nem szánakozik önmagán s
így könyörög az Úrnak

a Lejtő egyre meredek
s még nincs vége
az Útnak

ó én Édes Istenem
engedd ne lássam
hogyan zuhan
hogyan törik
darabra

adj új hitet
új erőt
lejtő két
karomba

hogy óvjam még
szeressem
legyek a Fék
a minden

szárnyaljak
fékeveszetten
boldogan
új Utakon
vele

ki a Mélyből
a Homályból
az életszagú
Tájra
s adjak neki
új erőt
a megmaradásra

KONKRÉT HELYZET

*„Aki pedig a szíveket vizsgálja,
Tudja, mi a lélek gondolata.”*

(Róma, 8: 26-27)

kizártál házadból
kizártalak
gondolataimból

a tények mindig
egyszerűek

csak mi félünk
a falaktól

pedig a berlini
leomlott

a Lélek fala
omolhatatlan
S.O.S.

MINT ÁRNYÉK

minden csoda
tebenned volt már
mire a halál
elragadt

minden nappal
kínom sokszorozódik
s mint árnyék
egész nap
követsz

egyszerre vagy velem
Jelenben Múltban
míg életünk
visszafele
pergetem

AZ ÉLŐ HALOTT

halált idéző
könnytelen szemem
iszonyatot szül
és rémületet

ezt látom a
boldogok arcán
tükröződni

ők a halálra
még félelemmel
néznek

én vagyok ki
élőként
a halált
idézem

A VÁGY HALÁLA

szerelem
bebörtönözve kifeszítve
meghal
a vágy
szörnyű
kínok
között
a

mennyország kapujában
Mért szórtad el a Kulcsot
????????????????????????????????

ELÉRHETETLENŰL

minden húron
pengeted
magányod
húrjait

s közben
eszményképek
után
kapkod
a szív
kit eszményi
ruhába
csomagolt
képzeleted

s most
kibontva
észleled
hogy csak
csomagolt

csodák
kellenek

s ha azok nincsenek
újra magadba
roskadsz
s pengeted pengeted
magányod húrjait

s a régi húrok
most oly feketén
pengenek
s pengésük
sikoly

s a boldog feloldódás
elérhetetlen ül
magányod trónusán
egyedül

ELNÉMULT AJAK

elnémult ajak
a halk szavak
se
hagyják el
többé soha
ajakad

ordítani
törni
zúzni
vad dühvel
verni szét
az eget
mely elvett
tégedet

jogtalanul
a legszentebb
Gyermekeket

ó Uram
meghalt a fiam

fogd le két
kezem
kulcsold össze
szám
hogy ne szórjak
átkot

s hogy
bűnnel ne
tetézzem
önmagam
soha nem
múló
bánatát

ÉLETRE KÉNYSZERÍTVE

anya elől
elhantolva
Gyermeke

szenvedő anyai
szívemben
szúr e kín
s arcom
e kín tükre

de összeszorított
foggal nyelem
befelegy szünető
könnyeim
örökre

hogyan ne
lássa
más

hogyan ne
sejtse
más

hogy van
néma meghalás
bár életre kényszerítve

ÖRÖKRE BEZÁRVA

értékesebb az élet
s a halál kívánatosabb

hogyan lehet e kettő
egyszerre igaz
nem értheti senki

csupán csak az
aki már
állt
koporsó
oldalán

melyben
testéből
jajongva szült
szerető gyermeke
van
előle örökre
elzárva

az örök
magányba
melybe bezárva
örökké utána epedek
epedek

MOST JÖN A TÉL

most hull az első hó
mint szerelmed volt
oly szűzies
a lányhoz...

és tiszta
mint álmod
és ragaszkodásod
volt e földi
Világhoz
végtelen

s végtelen
mint az én
anyai vágyam
hogymint el ne
veszítselek
hogymint megőrizzelek

s ha kilépek e
falfehér földi Világból
veled
találkozzam
a végtelen
Úton

s elmondom majd
akkor hogy e
halottfehér fogvacogásban
nincs már varázsa
nélküled
a hónapnak

ki eszménye voltál
Tisztaságnak Jónak

téged most
virágok takarnak
óvnak
de perc alatt
halott minden
szírom

most osztozik
mély gyászomon

s hantodra hullnak
halkan a haldokló
levelek
s gyönyörű regét
mesélnek rólad
a halandóknak

s áttatják lelkünk
jövendő tavaszban

de most jön
a Tél
a hideg
hófehér...

A PIROS ÉS FEKETE FONAL

*„Az idő, melyet Isten mindenikünk számára
kiszab, olyan, mint egy értékes szövetdarab,
mindenki úgy hímezi ki, ahogy csak telik tőle.”*

(Anatole France)

pompás
piros
ölelésben

az életfonal
csupa
Fényben

együtt
szóttuk
napról napra
hónapokról
hónapokra

minden szép
szín szelíden
árnyalt
díszítette
lelkünk
Falát

aztán
szakadozni
kezdett
hát toldtuk-foldtuk
ahogy tudtuk

de a fonal
egyre foszlott
a minőséggel
mennyi baj

lelkem mélyén
már aggasztott
fogy a Piros
egyre fogy

te a szövést
abbahagytad
de egyedül is
szóni kell

ha nincs piros
ami van
azzal

„Haladni kell
a korral, kérem!”

így az Aranykorszak
kedvelt színe
mindenhol csupa
Fekete

ezzel kellett
ám szólni

ha akarsz
élni
ne válogass

elégedj meg
ami van
azzal

közben a Falak
már kopottak

s csak a fekete
Fonalat látom
mely átszővi
szorítja
lelkem

átlátszó
leheletfinom
Falak

minek kell
neked
már élned
hisz
„hálni jár
beléd a
lélek”

úgyis csak
a temetőt járod

várván hogy
halálod megváltson
e földi Faltól

hisz így is
távolabb kerültél
attól
aki már
nem segít
szőni
mint attól
akit jajongva
szültél

s kit 17 év
kora nyara
halálba küldé

megállt az Idő
és nem jön
az Óra...

ROBOT

erővel nem gondolok rád
már minél többször üzlek
el
mert hiányod miatt
a lelkem percnyi nyugalmat se
lel

erővel separek súrolok mosok
a nap minden percében
robotként jár
kezem

rádió recseg edény csörömpöl
jó e hangzavar

hogy ne halljam mennyire dörömböl
megsebzett roncs
szívem

RÁCSOK

be	vagy	zárva	Fogoly
vagy	sajátos	súlyos	állapot
ó te	Rács	te	romboló
Rém	évek óta	és nap-nap	után
meddig	és miért	csukódsz	reám
s aki	bezárt	hogyan	őrizzen
vajon	így	láncon	tarthat-e
nem	rág-e	benne is	hasonló
Rém	lám	enyém	volt
s mint	kemény	Porkoláb	őrizém
s közben	közénk	szakadt	az Őr
csillagtalan	parttalan	pánik	homály
e rácsokat	szétszakítani	tudjuk-e	már

TÁNC, TÁNC... HALÁLTÁNC...

„úgy táncolnak Lelébe,
mint a paszuly a lébe”

80-ban még táncolunk (Székelyudvarhely)

tánc tánc
férfitánc

(zsibai)

de elveszik hamar kedvünk...
más táncol már mihelyettünk...

„be a Sorba

ki ne lógj”

„járd ki
lábam”
ne inogj

nem pa
rancsol
senki most

csak a szeku sziszegi

„be a Sorba

ki ne lógj”

de mi lógni is szeretttünk
más táncol már mihelyettünk

sokkolt évek jöttek sorba
testünk túrta csikorogva

s csikorgásba roppant bele
testem-lelkem jobbik fele...

„párosával szép az élet”
80 82 84 86

gyűltek évek és a sok sokk
s gyűlnek új diagnózisok

D/1 D/2 D/3 D/4

be be
legbelül
míg a Vihar
mind elül

benn a legjobb
a melegben
valami kis
védelemben

be be
legbelül
a lélek mélyén
homály ül

jobb a mélyben
lélek mélyben
valami kis
védelemben

1986.

„be a Sorba
ki ne lógj”

„ugorj gyorsan míg nem késő
nyugalom vár a legvégső”

de ugorni sem merek pe
dig halni lenne oly remek...

élni-halni sem merek
és csak mindig rettegek

be be
legbelül
míg a Vihar
mind elül

a Fellegek tornyosulnak
bennem mindent összezúznak

1994. július 26.

Tánc tánc
ifjú tánc

hullám hátán

Haláltánc

csupa csonka család lettünk
más is sír már mihelyettünk

csupa csonka család lettünk
mint Mohácsnál úgy vesztettünk

s sokkolt évek jöttek sorba
fogunk tört már a sok sokkba
s az iszonyú Fájdalomba...

oly távol elérhetetlenül
az égen újabb **csillag** ül

kereshetem életemben
hiába hiába minden...

csupa csonka család lettünk
más is sír már mihelyettünk

testem-Lelkem Bánat Kútja
belehal a fájdalomba...

TABU

te vagy a témám
a tabu

te vagy a részem
a hamu

igazi arany
porom

kínzó keserű
koromként

fojtogat folyton
a fájdalom

VALAMI MÉGIS

előled menekülök
s várom
hogy újból rám találj
lelkem már régen rom
s zugos folyosóin
a te kísérteted
rémítget engem
rohangál
üldöz
taszít és vonz
valami mégis

SZÖKŐKÚTNÁL

most a parkban e csodás csobalyban
ismét hiányod csobban belém

minden szépben téged csodállak
s minden szépség ezentúl enyém

mert sokkal adós a sorsom
önmagamnak

– de most nem önmagamról,
rólad mesélek Öcsikém –

mi ketten halálodkor nem
ma váltunk eggyé

így maradsz örökké enyém

bennem vagy Te egy test egy lélek
soha semmi földi hatalom

soha el nem választ
ha én nem akarom

mint vízsugár mely ég felé tör
tudom a Te Utadat –

elértél oda hol a Tökéletesség –
ez volt a te utad

s az enyém hogy őrizzelek
túl Téren és Időn

velem vagy most is de akkor
halálod súlyos teherként
mintha a Hold hullt volna reám

de a kelő hajnali fényben
te villansz minden csodás
csorduló fényben
elém
belém

e szépség maga az áldás
a sorstól ajándék voltál nekem (is)
de hadd legyek zsarnok ez egyszer
csakis az enyém

e csodás percben színarannyá váltál
s mivel mi ketten egyek vagyunk
talán mi ketten el sem kárhozunk

ennyi a fontos hogy ezt elérjük
életünkben vagy halálunk után

s hogy előbb-utóbb megtudd
mi az igazi cél

mely fele tör minden igaz ember
mint a felfelé törő vízsugár

Sugár legyél

ÖRDÖGI KÖR

*„Csak azon embereknek lenne szabad
megengedni, hogy ateista legyen, aki
becsületes, mert Ő a Mennyország örömeiről
mond le, de a gazember azért szívesen
Istentagadó, mert Ő a Pokol tüzétől szeretne
megszabadulni.”*

(Diderot)

egymásért és egymás ellen
futunk ez ördögi körben
keresve az elveszett édent
s elveszett gyermekünk

a kör gyűrűzni 1980-ban kezdett
s bezárult az Ő halálával

te Édes Gyermekem
kijutottál a Végtelenbe
röpítő tündöklő Sugáron
17 évesen

e tökéletesség felé
tartó ország
a Menny talán

örökké utána epeked
röpít a vágy
de lelkem törött szárny
nem röpít fogva tart

s ez ördögi köröm
e bűvös köröm
hiába töröm
semmi sem sikerül

szívem helyén a
Bánat ül
elviselhetetlenül...

FÖLKELNI MINEK

„Bolond, ki földre rogyván fölkel és újra lépked”

(Radnóti Miklós)

fölkelek hiába létezem
cél nélkül kábán
önmagamnak is terhére váltan

s csak annyi vágyam van
hogy az álom karjaiban
legyek

hogy ne tudjam elgondolni
nem vagyok fontos senkinek

s akkor fölkelni egyáltalán
minek

SAJÁT LÁBON

*„Együtt-tenyésztés ürügye:
mégsem közös, mert kinek-kinek
saját lábán kell áttántorognia, átmenetelnie,
bukdácsolnia, lábadoznia örömből kínba,
veszettségből vigaszba, hogy megtartsa magát.”*

(Szilágyi Domokos)

fekete	fehér
igen	nem

mit tettél te
énvelem

öleltél, karoltál
hazudva befontál

gyöngyszemed mosolya
virágom kicsalta

gyökereim mélybe fúrtam
italod, ételed voltam

kegyetlen kéz karolása
vitt engem a pusztulásba

észre is későre vettem
eletted-ittad csepp vérem

leveleim elsárgultak
rendre-rendre mind lehulltak

álnok fénytől vakká lettem
belegörbült lelkem törzsem

kegyetlen kezeddal karoltál
s míg hazudtál értem halnál
világosabb lett a napnál:

Napom fényét is felfogtad
hitemet is elraboltad

mivé levél
mivé tevél

leveleim sodorja szél

itt van a Tél
itt van a Tél

TE ÁPOLD MAJD

„Szólj, s ki vagy, elmondom.”

(Kazinczy Ferenc)

hangod becseng a telefonba
és csupa kellem és csupa báj
örökké hívnálak hogy halljam
mamai szívemnek lágy dallam

szeretetem szavak szárnyán száll
tehozzád és megérint Kincsem
mert olyan kincs nekünk a nyelvünk
mint te vagy tündöklő Csillagunk

s úgy ápoljuk hervatag nyelvünk,
mint édesanyanyák a gyermekük
mert mindig Jégeső tépdesi
Szirmát s virrasztunk vad Viharban

és anyanyelvi szép szavakkal
úgy nevezzük meg a világot
hogy tied is legyen egészen
és megértsd miért létezel

de nem elég csak valamit tudni
ha érte semmit sem teszel

úgy őrizd és védj anyanyelvünk
amiként én őrzöm szívemben
a te ismeretlen nagybácsidat

***te ápd helyettem is e nyelvet
ha észrevétlen csenddé változom
vágyam valóra válik s majd otthon
leszek Öcsikémmel egy csillagon***

A MINDENSÉGBEN ÉS MÉGIS SEHOL

most költöztél
a mesémbé
szavak szárnyán
szállsz a légbe

vagy a bodoki
hegyormon és te vagy
a hófehér csipke
a fellegfodron

a legszikrázóbb
fenséges csillag
a mindenségben
és mégis sehol vagy

valahol
mélyen bennem
gyászt oszlató
kényelemben

s általad legyek én
tömény fájdalmakat
oldó enyhet hozó
„Szép szó”
„Szép szó”

EMLÉKED

hervadnak Szirmaid
hamvadnak Színeid

közelgő Alkonyok
Szirmaid szétszórják
Fellegek felejtő
fodrába orozzák

torodon terólad
keveset beszélnek
emléked elsuhan
örökök a Télnek

VAJON MIT KÉRSZ SZÁMON

csak a fényképről
figyelsz engem
számon kérő
szigorú szemek
vajon mit kérsz
számon tőlem
hogy túlságosan
szerettelek
ez az én bűnöm
vétkem vétkem
jaj meghalni
el
en
ged
te
lek
s még csak nem is
féltettelek
amikor
kellett volna
amikor
kellett volna

ÉRTED

én meg akartam
szépíteni veled
a magam életét
s hittem sokáig
életem tiéd

rég verset írtam
közös káposztáinkról is
kár hogy elveszett
eltéptem
miért

káposztáim káposztáid
de nem alkuszom
élni avagy meghalni
az én jogom

érted éltem
a világ végén
érted haltam
szinte
meg
megérte

érted érted
megérte-e

HALÁLHÚRON

két végpont
– élet és halál –
között
s
mindkettő
egyszerre vonz s taszít
mennél már valamerre
de lépted elakad
nem szokta
még meg
a
Halálhúrokat

tehetetlenül s bomolva
csak agyad működik
hogymindjárt mint
fáradt falevél
mit tehetetlenül
taszít úz
forogat
a
Szél

oly
tehetetlenül
lebegsz lebegsz
s végül omolsz
a hűségese ősi
rögre

mely befogad
téged is
örökre

s már nem is félsz
nem inogsz

téged már ott is
várnak

s akkor mégis
lábad elindul
behódolsz
az életet igenlő
vágynak

RÓZSA A SÍRON

videón nézem
a rózsát
a sírodon

Január-rózsa
Rózsa a
sírodon

rózsává lettél
Rózsává váltál
Angyalom

S két szemed
csillag
Csillagom

Egyszerre Fönt
s Lent
Angyalom

BÚCSÚ

*„Adj Uram, türelmet, hogy elviseljem,
amin nem lehet változtatni,
Adj erőt, hogy képes legyek
változtatni azon, amin lehet.”*

(Reinhold Niebuhr)

Piros ruhában piros lelkem
idegen földön Rád talált
de
26 év után
talpig feketében s hófehér lélekben
menekülök bukdácsolok az életúton
a lelei új országúton
tőled távol
el

a lelkem már a léten túl
röpíti a Vágy repülne ha lehetne
más dimenzióba
át

hogy végre megleljem testemből-lelkemből
sarjadzott elveszett s csillaggá változott
örökké csillogó Csillagát
a nagy csendet s örök
harmóniát

AKKOR ÉS MOST

*„Nem hiszem, hogy a halál tehetségesebb nálam.
Nem hiszem, hogy a halál el tudna venni tőlem.”*

(Csoóri Sándor)

Most:

1997. február 12.

A lét a te hiányodtól dadog. A szemem csak a múltba képes nézni, látni, így a jelen százszoros önkínzó fájdalom, mert e percben öt helyszínen látlak s képzelek csupán a legutolsó napodon, Mangalián. Csak a képzeletem rajzol nekem Gyönyörű Gyermekem. A határtalan boldogság, mely örökre elveszett, veled múlt el a Nyaram...

Most tél van, hó és hideg. A lelkem nélküled vacog, oly magányos vagyok, mint téli éjjel szikrázó csillagok... Már ezen túl csak neked kell élnem, összegyűjtöm minden mosolyod, minden mozdulatodat, percekét, pillanatokat... Megőrizlek úgy, mintha élnél, lásd, mindennap beszélgetünk

(de én se nem élek, se nem halok, mindennap csak rád gondolok, s boldog már csak akkor vagyok, ha veled, ha rólad álmodom).

Akkor:

1994. július 24-én

A júliusi nyárban a Lét veled volt egész. Éltem, éltél, éltünk. Életed legutolsó két napján még együtt az ámulásban, sejtelmek híján...

A legutolsó Utadon kísértünk, a tájat csodáltuk, nem téged. Ó, Istenem, téged kellett volna, mert a táj nem hagy el hűtlenül... Ugyanúgy viruló, csodás és örök minden nyárban. Akkor csodáltuk, mit sem sejtve... A szülőfaludtól – Lele - sem búcsúztál, inteni is elfelejtél.

Szilágycseh

Utolsó mosolyod őrzi a szobád. A sötétítő narancssárga színe arcodra hull, hunyorogsz...

Kolozsvár

Büszkén és boldogan lépdelsz az egyetemi lépcsőn felfelé...

„Legnagyobb örömünk a titkok felfedezése”

(Albert Einstein)

– írtad a fizika füzetedre, nem sejtve, hogy egy nap
múlva a legnagyobb titkok tudója leszel...

Segesvár.

Vár a vár, s a tájat igézve néztük, szomjasan ittuk,
mint a húsítót, amit én neked a kezemmel
melengettem, nehogy igen lehűtsön.

Sepsiszentgyörgy

Langyos mosollyal várt az esti szürkület, s csobbanva
várt a fürdővized.

Utolsó álmodat álmodtad.

Utolsó együtt töltött nap: a hétfő

Az „orosz piacra” mentünk, új fürdődresszre vágytál,
hazaérvén menten felpróbáltad. Utoljára csodáltalak...
sejtelmek híján.

Utolsó együtt töltött este, az utolsó vacsorád...

Éjfél: a búcsú perce

Azóta minden perc egy örökkévalóság nélkülöd.

EL NEM ENGEDLEK

*„Ezek a szomorú, vén szemek
El nem engednek. Néznek.”*

(Ady Endre)

*E vén hű anyai-szemtől
Sohasem menekülhetsz
sohasem menekülhetsz
halálban is élő vagy te
s én vagyok a holtad*

*bánatom árja óh
hiába nem gyűjtja véred
hiába mindhiába*

*Jönnék a rémek:
Ezek a szomorú, vén szemek
El nem engednek. Néznek.*

HALHATATLANUL

*„Véres szívemre szomorún
A könnyek hullnak, hullnak.”*

(Ady Endre)

fekete notesz
fekete golyóstoll

fekete sorok
fehér papíron

utánad halni
hullani halkan

könnyek peregnek
láthatatlanul

szívembe hullnak
halhatatlanul

VIRÁGILLAT MA A LELKEM

virágillat
ma a lelkem
megrészegült
s kicsit bolond

június jön
Édes Kincsem

neked nyílnak
a rózsáim
a lángvirág
fehér piros
s a lángoló
kis pipacsok
szegfűk rózsák
liliomok

búzatenger
ma a lelkem
s benne vagy te
pipacs rózsá

andalító
illatoktól
kicsit boldog
vagyok én ma

minden virág
már csak te vagy
júniusi
álmom te vagy

gazdag vagyok
teáltalad

„Sokasodnak a halottaim”

(Kányádi Sándor)

MA MÉG MÉLTÓN EMLÉKEZÜNK

„Ma gyásznap van, ma sírhatunk!”

(Ady Endre)

egyetlen nagyszülőm tata (1952)
kilenc évesként itt hagyta

követte őt édesapa (1980)
és az áldott csehi mama (1990)

s derült égből villámcsapás (1994)
– habokba halva gyermeked
mint élő halott őt temeted –
élethossziglan gyászolás...

követte őt édesanya (2013)
barátok rokonok hada (2014-2019)

ma még méltón emlékezünk
Sorra-sorra mind elmegyünk...

emlékezzünk

MINT A LELKED

„castis omnia casta”
nem volt egy rossz
gondolata
az én drága
jó anyámnak
„a tisztának
minden tiszta”
margaréta
margaréta
téged idéz
Édesanya
az én legszebb
édesanyám
neve Margit
szeme csillag
este csillog
nappal tiszta
mert ő őszi
felhőtlen ég
oly csodaszép
mindig látom
és érzem

és minden
margaréta
nekem nyílik
már azóta
mióta e
szemek zártak
s mégis látom
volt és van ő
védőangyal
mindig látom
álmaimban
névnapod jön
én megtartom
margaréta
lesz sírodon
beborítnak
fehér szirmok

mint a lelked
olyan tiszták

SZÁMBAVÉTEL

*„Nem múlnak ők el, kik szívünkben élnek,
Hiába szállnak árnyak, álmok, évek.
Ők itt maradnak bennünk csöndesen még,
Hiszen hazánk nekünk a végtelenség.”*

(Juhász Gyula – Consolatio)

temetőbe
újra megyünk

sorra – sorra
mind elmegyünk

kicsit halunk
amíg megyünk

jó Urunktól
csodát várunk

ó jaj még ne
jaj ne velünk

érkezzen meg
Kharón Kharón

még sohasem
volt oly kedves

kék nefelejcs
a vadrózsa

bőkezű ma
a természet

jutott pár szál
nagyapóra

akit soha
nem ismertem

csak fényképről
xeroxolták

hogy így nekem
is meglegyen

ó nem csak egy
modern szelfi

ó nem ó nem
ezerszer több

a gyökerek
mélyére lát

mélázó két
gyermekszempár

ki voltam ma
ott a sírnál

tata bólint
láttam arcát

éreztem is
ő mindent lát

engem is szán
ismer szeret

számon tartom
drága apóm

a végtelen
kék égen át

néz ő engem
és mindent lát

róla semmit
sem meséltek

ó miért nem
mesélünk

amíg élünk
amíg élünk

csak meséljünk
csak meséljünk

törjétek meg
a temető

néma csendjét
hú halottak

méltó élet
méltó halál

hitünk szerint
hullunk majd le

szülőföldünk
szent porába

szellő legyek
simogató

felhő legyek
záport hozó

mosoly legyek
holdsugárban

ha fölnézel
megláthatod

s majd biccentek
mint apó ma

számon tartom
ki betűz ki

a keresztfán
a keresztfán

SZIVÁRVÁNY CSODA

színek színek
színorgia

bennem szól a
szívorgona

búgó hangú
nem harsona

csupa csendes
melódia

itt középen
vízcsepp-e vagy
egész tenger

tengerben csepp
cseppben tenger

tengerbárat
a szívemben

ott is vagy te
bennem is vagy

ó szépséges
színképrázat

kirajzollak
elképzelek
szavakkal is
elmeséllek

milyen csoda
hogy mégis vagy

csoda csoda
színorgia

te vagy a SZÉP
ség maga

EGYEDÜLI VOLTÁL

árva
a kőröspataki
oltár
mely előtt
úgy tudtál megállni
mint aki maga volt
az igaz élő Hit

*Az igazi élő hit
Példája voltál
egy igazi Oltár
egy igazi Oltár*

ARCOD FÜRDIK MÁR A FÉNYBEN...

Kapui Ágotának a Túlvilágra

*„És álmaimban másik létbe lépek,
a túlon túl, hol sarjad már a fény,”*

(Kapui Ágota)

suhantál az öröklétbe
végső szárnyalás a fénybe
hová álmaidban léptél
igen hamar odaértél
bódító szivárványfénybe
arcod fürdik már a fényben

SZÜLŐFALUM

Sepsikőröspatak. Kerekes M. István fotója

*„ideköt
idegszálaival a szél,
pamutszálaival a köd,”*

(Csoóri Sándor)

mi vagy te

az első
magamra eszmélésem
fészke

mi vagy te

a belső utca
s a patakocskám
csilingel bennem
ha behunyom a szemem

mi vagy te

a kezdet
az ózondús levegő
e gyönyörű táj

a falu beburkolózva
a sejtés homályába

mi vagy te

a házak hűséges sora
a patakocskám partján
hol esténként
a lidérc kergetett
s mi gyerekek sikongtunk
vihongtunk
az égig érő
akácfák alatt
belepett a belső utca felvert
szállongó pora

s e boldog gyermekkorban
mezítláb futkároztunk
az esti szürkületben
mi kicsi lánykák
nyakunkba dobott cserebogarakkal
fiúcskák loholtak a
sarkunkban
rohantunk
viháncoltunk
féltünk
a lidércektől
akik
csak a képzeletünkben léteztek

este alig tudtam
elaludni
hallgattam a patakocskám csobogását
ez volt az altatószerem
csak erre elaludni
ez a mélységes
gyermeki boldogság
csendje
s aztán mégis hozzá
hűtlen lenni
s mégis mindig
hazavágyni

hallom messze
e három harang
hívogató hangját
az élet sűrűjében
s mint eltévedt
gyerek az erdőben
menni menni mindig
toronyiránt

zengnek-bongnak
e harangok bennem
apám anyám
átlényegülten ülnek
a pici patak partján
az akácfák fölött
egy fellegen
s látom amint a múltban
árvízkor apám utánam jön
a napközibe
nyakába kap
és visz a megvadult víz partján
a belső utcán
– gyermeki békemenet –
gumicsizmában
az esti szürkületben

mindenki az utcán
nézik a vizet
megbabonázva

apám az utcán lépdél
büszkén
a nagy gumicsizmában
mert hátán a
Jövő

a Jövő várja
hogyan leszálljak
s megálljak végre a magam
lábán

s én hűtlen leszek
s mégis halálosan hű
mert a halálhír is itt ér engem
e patak partján
minden fontos dolog
kiindulási pontja
életemnek

innen el
tanulni
ide haza
megérkezni
míg volt ki
hazavárt
apám anyám

ma már csak a
csendbe vesző
boldogság
fészke
e hamvas gyermekkor

a boldogság és a halál szele
itt ér engem
hol legtisztább a levegő
apám szigorúsága
emlékképbe fagyva
aggódó anyám
megtört mosolya
bennem

s a fiam halálhírének
réme ráfagy örökre
az arcomra
s nem tudok szabadulni
fognak az emlékek
láncra vernek
vert szívvel és mégis
újra és újra
fel kell állni
talpra kell
állni
a sírokra virágot
vinni
Emléket hagyni

NEM SZOMORKODOM TÖBBÉ

Szeretettel Nászta Katalinnak

képzeletben lépkedem
két unoka fogja kezem
a lényed lényege velem
képzelet ó alkotó
a hiányzó Őrt pótoló
két kis lurkó két kis lurkó
a lényed lényege velem
gurul gurul nevetésük
át is ragad a jó kedvük
és már én is nevetek
mit nem ad a végtelen
szertelen Szeretetem
s ragyog két kicsi szempár
megsokszorozódva már
rám ragyogtok a kék égből
zápor zuhan most éppen
de minden képzelt kocka épen
őríz téged s unokáim
ma lennél negyvenegy éves
nem vagy halott élsz nekem
nem szomorkodom többé
átölel szeretetem
ledöntöttem korlátokat

versben is elsirattalak
de olvasóm táborá
annyira megsajnála
hogy most törlesztem illik
vidám verset fabrikálok
vidámak már mind az álmok
senki se legyen szomorú
ne legyen lelki háború
senki meg ne tapasztalja
milyen mély a pokol bugyra
óhaj ez és szent kívánság
hisz az élet néha válság
de legyőzni csak az tudja
ki legjobban megtanulta
a gyermek kincs az élet kincs
de ha reményed elhagy
már semmid sincs már semmid sincs
van remény a gyógyulásra
hinni ebben kötelesség
az élet szent a gyermek kincs
de ha reményed elhagy
már semmid sincs már semmid sincs

ELMENT

Kiss Károly emlékére

se nem látott
se nem hallott
észrevétlen
úgy ott hagyott

hogy csak álltam
bénán sután

hová siet
mért halovány

szám szóra nyílt
de hangtalan

kiáltsak-e
„hová sietsz”

hová sietsz
miért sietsz

de nem szóltam
csak csodáltam
miért állok
mire várok

már a másik
oldalon jár

és valóban
akkor tudtam

másik partra
más oldalra

vitte lába
vitte esze

mert ő tudta
és érezte

mennie kell
nincs más mese

nem néz jobbra
nem néz balra

mennie kell
más Oldalra

hol már nem fáj
sehol semmi
hová végül
el kell menni

fontos dolgát
bevégezte

emlékké lesz
nemsokára

ilyenkor az
Idő drága

nem néz vissza
nem néz vissza

hová sietsz
miért sietsz

nem néz vissza
nem néz vissza

szemem mélyen
úgy beissza
úgy beitta

hogy azóta
ha ott megyek
mindig ő is

siet siet
ketten sietünk
az utcán

ÖRÖK KÖNNYEK BENNEM ÉGNEK

*Hepehupás, vén Szilágyban
Hét szilvafa árnyékában
várnék várnék ezer évet
míg Idő jön a csodákra
fiam örökre elaludt
hepehupás vén Szilágyban*

Hepehupás, vén Szilágyban
Hét szilvafa árnyékában
alélt lelkem harminc évet
boldog anyaként aludt el
s bús halálos sebbel ébredt
Hepehupás vén Szilágyban.

lelkem árva mert ő pihen
Hepehupás vén Szilágyban
lelkem része jaj ott maradt
Hepehupás vén Szilágyban.

ó jaj nekem föl nem ébred
örök könnyek bennem égnek
nem jön idő a csodákra
hepehupás vén Szilágyban

AZ ABROSZ ÉS A MINTA

csak ült csak ült csak ült s az abroszt nézte csak úgy tűnt mert az is lehet hogy nem látta pedig már belefájdulhatott a szeme addig bámulta a téglalapnyi abrosz egyetlen pici körét s már minden táncolt előtte a minták ezerféle faja színe minden minden minden megpróbált semmire sem gondolni nem is tudta ez a legnehezebb hiába próbált nem emlékezni mindent elfeledni mert maga volt az élő emlékezete annak *aki* már „lelépett” erről az „*Abroszról*”

önként ment-e véletlen-e mi vitte a Sors a hullám vagy szándékos vágya annak szűkül akár a képzelet tere

és észre se vette de mintha a szeme megrészegült volna a minták nézésébe vagy beleunt belefáradt nem óhajtotta látni behunyta hogy ne is lássanak semmit és ekkor mégis minden minta táncolt előtte mint mikor a Napba nézel s utána sárga káprázat tart ámulatban míg lassan minden sötétre vált elveszti formáját alakját s amikor teljes lett a sötétség mely már a Pokol sajátja

egyetlenegy *Minta* kivált kitűnt meleget sugározva
káprázatos formát öltött szinte az igazi teste mását

s ekkor megérezte ez az Egyetlen amelynek a
létrehozásán munkálkodva úgy remélte megéri
az élet minden terhe átka hogy legyen neki is
sajátja álma-vágya teljesülése

és ekkor a teljes sötétből mint Isten csodája oly
élőnek tűnőn de tudva mégis holtan felragyogott
ott Legbelül a *Belső Abroszon* teljes valójában
a szépség és fiatalság minden bájában a *Minta*,
a Minta, a sajátja.

HALLOM A HANGOD

– Ó Fiam Fiam
hallom a hangod

– virág vagyok a
síromon nőtt
legeslegszebb
piros rózsza

s csak Neked nyílok
mert örökké látsz
őrzöl azóta

anyai hűség
szobra vagy te
örökké sírsz azóta

hallod a hangom
hallom a hangod
örökké sírsz azóta

téren túl de létezem
hinned kell ebben
apadjon könnyed
én várni tudlak

más dimenzióban
időtlenül
időtlenül

– most a félelem
mocorog bennem
kiöl minden
ép gondolatot

csak te vagy egész
az elme így vetít
belülről és
látlak érezlek
épp mosolyogsz

hogymily banális
dolog és percnyi
a Léte bennünk s elválni
mégsem tudunk
s érveket sorolsz

pillanat perc
nem létező fogalmak
s valahol én
veled te
velem
egyek vagyunk

ÉN SEM KÍVÁNTAM

*„Én nem kívántam megszületni,
a semmi szült és szoptatott,
szeress sötéten és kegyetlen,
mint halottját az itt hagyott.”*

(Pilinszky János)

én sem kívántam megszületni
és mégis mégis itt vagyok
ez az mi megtart e létben
hogy nélküled is itt vagyok

megőriznem kötelesség
a legszentebb ajándékom
– te voltál féltett kis fiam
s lettél tündöklő **Csillagom** –

BOLDOGÍTÓ TUDAT

*„Világok hajnalán lesz-e, aki
majd szívébe engem is eltemet?”*

(P. Buzogány Árpád)

elrejtettelek mindenki
szeme elől
s úgy öllelek
körbe a gondolatokkal
olyan félve
mint kismama
a magzatát
valahol belül
kibéleltem neked
egy rejtekhelyet

olyan
mint az égi mennyország
legbensőbb mása

valahol mélyen fészkel
oda bújtattalak

s mint magzatvízben
a Jövő
úgy akarlak tudni
olyan biztonságban

és olyan rejtélyes
és titokzatos is
csak a Sejtelem van
te nem is fontos
hogyan tudd csak

az a megmagyarázhatatlan
boldogító tudat:
Vagy valahol
mélyen bennem

nagy *utat* tettél meg

valakihez elérkezni
valakinek megérkezni
valakinek *megmaradni*

BELSŐ HANG

fölsír benned
mint csecsemő
a belső hang

döbbenten
hallgatod

zokog zokog
utánad

MAJD EGYÜTT AZ ÖRÖKLÉTBEN...

*„Megadatott a kegyelem:
miközben minden áll és hallgat,
egyedül az öröklét működik.”*

(Pilinszky János)

csak hófehér csendre vágyom
s amíg elérkezik
lelkem addig is táplálom
hiszen rég éhezik

csak a halkan lágyan hulló
fényeket s hangokat
kedvelem

s majd érkezem
kedvesem

lágy szavakkal
tárt karokkal
légy velem a
másvilágon

valóra válik
minden álom
nem lesz több
fájdalom

megvár édes
gyermekünk
az öröklétben

s újra
együtt leszünk
többé nem
vétkезhetünk

„Az lesz a tökéletes béke.”

VIHAR UTÁN

letépett
csupasz ág
vagyok

elszáradok
elaszok
tűzre dobsz

melegítem
otthonod

KIHUNYT FÉNYEK

*„Csak az a mély és szent igazság,
Amit magába rejt a lélek,”*

(Ady Endre)

mélykék
szép fények kihunytak
áldott szemeidből

azóta tudok szívből
sírni, ölelni,
virrasztani.

amíg élek
utánad sírok

alig élek
nélküled

MÉG FORRÓBBAN SZERETNI

*„Kimondhatatlan az érzés
mi bennünk fogan,
egy pillanat az élet,
mi halálba zuhan.”*

(Erdőközi Sándor – Öcsike)

sírversed is magad írtad
bárcsak fordítva lett volna
szívem utánad halna
ennyi kínba belefúlna
de nem lehet és nem szabad
testvéreid védnek óvnak
kemény kötél a szeretet
egyszerre font aranysugár
a síron túl is megtalál
és lágyan ölel téged át
a másik végén eléri
és bátorítón öleli
két gyászoló testvéred
lásd miattuk is élni kell
és miattad is élni kell
gyászolva egy életen át
de még forróban szeretni

mert minden elmúlhat egyszer
de ha igazán szerettél
megleled majd a jutalmad
s talán újra megszületünk
egy csillagon ölelkezünk
s leküldjük szent sugarunk

ANYA ÉS FIA

„Vissza fogad az ősi rend.”

(Pilinszky János)

s szállunk a szélben
anya és fia

talán felkap
a szélvész
forгат
kering
felhőkbe
rejt
s végül
lelkünk lényege
lecsorog zápor
hevében
s az áldott földnek
visszaad

lelkünk lényege
új alakban
a végtelen
térben

egyek leszünk
a Nemlétben

Szép Szó leszünk
a tavaszi vágyban

mindig higgy
a Megtisztulásban

Tiszták leszünk
egyek leszünk

Szép Szó leszünk
olvassatok

TABUTÉMA

a természet is
tán téged sirat

senki sem hallja
senki sem tudja
már huszonnégy éve
már huszonnégy éve...

halálig tartó
versben sirató
szavak sikolya

ne hallja senki
ne hallja senki

tabutéma
tabutéma

GYÖNYÖRŰEN ÉLTÉL

*„Milyen szép halott leszek
Milyen szép halott leszek”*

(Ady Endre)

óh, gyönyörűen éltél
óh gyönyörűen éltél
milyen szép halott lettél
milyen szép halott lettél

megfagyott anyád arca
megfagyott anyád arca
sóhaj fakad ajkamon
sóhaj fakad ajkamon

szemeid sem láthattam
szemeid sem láthattam
de én benne ragyogok
de én benne ragyogok

szenvédő égő ajkam
szenvédő égő ajkam
suttogja a nevedet
suttogja a nevedet

s köszöni életedet

LEHET MADÁR VOLTAM

Válasz B. Tomos Hajnalnak szeretettel

a csecsemőkori sírásomra
nem emlékszem
csak arra
hogymeg lehet
madár voltam

tudtam repülni
tényleg
álomban
sok
évig
kicsi kisleány
koromban

és milyen
csodás
szárnyalás
volt

aztán az álmod
elfeledtem
letörték
szárnyaim

de ma is érzem
madárvoltom
a szívemben

BELSŐ BESZÉD

belső beszéddé
váltál

lám
nem éltél
hiába

voltál
s váltál
lényem
lényegévé
gondolatmaggá
gyúrva

gyűrűznek fel
a mondatok

te mondod őket
és én hallgatom
és elhiszem
hogy a gondolatod
az enyém
a gondolatom
a tied

együtt gondoljuk
ugyanazt

egyek vagyunk
el nem válhatunk

KÉSZÜLŐDÉS

*„Orra bukva az avaron,
a veszélyt megkeresni,
derékig csonterdőben is
csak menni, egyre menni,”*

(Farkas Árpád)

talán
talány
hogy születik
a vers

egyszerre csak
mint vihar előtt
készülődés
tollat elő

te vagy kit eltalál az ősz
ősz szél sodorta levél
szíven talál jövőendő tél

begyűjtöttél-e színeket
hogy még a havazás előtt
ne csak a szürke szín uralja

– ha nagyon szürke az ég alja –
még akkor is láss színeket

a feketét elhesseged
ó csak csapdába be ne ess
idő előtt idő előtt

***szomorúság szobra ne légy
hanem reménye annak hogy
élni kell ha havaz ha fúj
mielőtt még bealkonyul
s rád borul az örök felleg***

TENG-LENG...

„Eredj, ha tudsz...”

(Reményik Sándor)

senyved már a Mag
az Idegen Földben

s ha mégis megfogam
csenevész és csupasz
hangon teng-leng az
Idegen Szélben

ÖRÖKKÉ LÁTOM

örökké látom fénytekinteted
el nem feledhetem csillogását
lelkem őrzi lelked égi mását

NEM MENTEM EL

nem mentem el szenteste
pedig vár már szent teste
csillagporrá összegyúrva

ó
halál
jégcsappá
fagyasztottál
felolvadok-e

a
Szent Éj
amelyben
vaksötétség
de Fényre vált

az
esti
holdfényben
felvillan a
csodás mosolyod

ó
tőled
elválni
lehetetlen
halhatatlanom

mert
virág
a lélek
és sír bennem
amíg csak élek

az
anyám
szavait
nyelvét őrzöm
átörökítem

a
Szépség
azúrkék
égbe szálló
színek a mennyben

a
könnycsepp
léleknek
könnyebbülés
fájdalomoldás

ELMÚLÁS

zsong zizzen rezzen
halkan hulló levében
alszik a Minden

BENNÜNK VAGY TE

Sinka István emlékére

tűnsz elém a messziségből
tűnődő tekintetedből
szomorúság fénye áradt
de a szíved mindig lázadt
terelgetted a nyájadat
addig-addig terelgetted
míg megérezted „Meghalok”
és kékbe vittek angyalok...
a kék égen most legelnek
kis kócos bárányszerűek
mai pásztor egy se tudja
miért a lélek oly pusztá
nem haltál meg Terelgető
az élet csak álomidő
mind elalszunk mind követünk
szülőföldet nem cserélünk
a kék égen barik leszünk
az élet csak álomidő
mind elmegyünk, mind követünk
ha eljön majd az az idő

terelj minket a karámba
hogy ne legyünk olyan árva
furulyaszó szóljon halkán
a föld szíve is megdobban
bennünk vagy te andalító
keser-édes dallamokban
mind elmegyünk mind elmegyünk
ott majd veled Egyek leszünk...

NINCS IS TALÁN

most kell élni
még igazán
megkötések
vállalások
feltételek nélkül
figyelem magam
az író figyeli
hogy jól tudom-e
még formálni a betűket
szépen olvashatóan írni
tudok-e még írni
még meneget
megnyugtat kicsit
mert az olvasó
az is én vagyok –
ha már mindent
összeolvasott
a elbutulásról
akkor jó tudni
tudni jó
hányadika
– itt a monitoron
kitéve –

odapillantok
ma április 20
kinn decemberi hóesés
csodás ámulás
a tudatod még tudja nem hiszi a telet
s a kavargó hópelyhek
hullanak egyre
belepték az ablakom
előtti két fenyőfát
s a többi fákat
sikolt a Rügy
nem hallom
érezem
a rügy sikolya
bennem
mintha az elmúlás
vészes előhírnöke lenne
ma még vagy
írni is tudsz
adj hálát mindenért
gyermekeidért
minden megélt percért
láthattad a csodát
az Életet
élni kell
írni kell
leírni
hogyan a halál tudata
nyomja a kezedbe

a tollat
írni írni
mert még vannak
gondolataid
még ápolók
védik szeretteid
ebben a világban
és a másvilágon
oda is elér a szavad
hamarabb mint
te magad
majd elolvasnak
ennyi marad utánunk
a leírt gondolatok
állj el hó
hó, hó, hó, április
ne izz gúnyt belőlünk
mert fáraszt altat
a félszet veri belénk
leginkább
s mégis e percben
a legszebb is nekem
mert a
csodás hóhullásban
kibomlik
Öcsikém arca
és beragyog az ablakon
igen ő az
a Szépség

örökké igéző
soha el nem évülő
Szépség
a hitben
hogy minden igaz
egyben szép is
és minden szépség
ámulás
csodás csodás
hóhullás
nincs is talán
elmúlás

ISTENNEL ELŐBB TALÁLKOZNI

„Batyum: a legsúlyosabb Nincsen,”

(Ady Endre)

Batyum: a legsúlyosabb Nincsen,
Utam: szent Fiam után menni
A sorsom: menni, menni, menni
S az álmom: mégis élni élni
Istennel előbb találkozni
S csak ennyit szólni: Isten, Isten
Szent Fiam nélkül élet nincsen
tebenned megtanultam hinni
fiamat neked megköszönni
s újból imádkozni.

ERDŐKÖZI SÁNDOR

Öcsikém

„Neved mostantól örök életű”

(Shakespeare)

ó jaj sírversed is magad írtad
Neved mostantól örök életű
vésik fejfádra saját soraid
Emléked innen nem vész soha már
– én ha meghalok, végleg meghalok –
Folyton olvas a jövőndő szeme
osztálytársaid a fejfád körül
arcod baráti szemekben ragyog
a halál fuvalma leng lelkeikben
Mostantól fogva rajtad örök hír van
megörökítelek soraimban
Téged őriznek szívek és szemek
s ha megszán a sors s kilehelem lelkem
emberek ajkán élsz majd (tollam éltet)
s majd örökké fekszem földi sírban
Szerető versem lesz emlékműved

HA NEM ÍGY LESZ...

ha hó leszek
ha hó ha hó
gyermekeknek
jó hógolyó

szellő leszek
enyhet hozó
fellegeket
eloszlató

legyél bőség
legyél zápor
jószág legyél
legyél mámor

Rosszal szemben
mind kiállunk
Szabadság lesz
a két szárnyunk
szülőföldünk
fölé érve
zápor leszünk
szomjas földnek

a kalászok
mind beérnek
bőség leszünk
hűség leszünk
ha nem így lesz
mind elveszünk

legyél bőség
legyél zápor
aki mindig
másat ápol

kék ég leszek
megnyugtató
álom leszek
és varázsló

a hátamra
felpattanhatsz
soha cserben
én nem hagylak

repülünk és
szállunk
szállunk
megváltónk lesz
szabadságunk

légy szeretet
és légy hála
omolj hűen
hon porába

*légy Szeretet
és légy Hála*

*bőség leszünk
hűség leszünk
ha nem így lesz
mind elveszünk...*

VAN REMÉNY

együtt leszek veled
szívem sosem feled
**egyek
leszünk**

a végtelen térben
felívelő fényben
**csillag
leszünk**

bátran nézz az égre
megértheted végre
**hogyan
remény**

fényévnyi terekben
nem kihűlt lélekben
**sugár
leszünk**

lényegbe látóan
lényedbe hatóan
**lámpád
leszünk**

sötét éjszakádon
fényünk téged átfon
a Hit
leszünk

Életet – a költészetért

Ajánló Para Olga verseihez

A versírás ugyanolyan demokratikus jog, mint a versolvasás. Vagy a versmondás akár.

Az emberiségnek eredendően költői a lelkülete, költőien látja a világot, annak történeteit, az élet minden rezzenését.

Egy kicsit mindenki többé-kevésbé költő, még ha nem is vesz tudomást róla. Mert a súlyos érzelmi benyomások, a megrendülések és a sorstragédiák kevés embert kerülnek el; előbb-utóbb ránk találnak.

Úgy, ahogy bátran állíthatjuk, hogy minden ember élete kész regény, azzal sem fognánk mellé, ha megkockáztatnánk: minden ember legszemélyesebb fájdalmából kicsordulhat a líra könnypatakja...

A már szépkorú Para Olga eredendően költői lélek. Aki már akkor verset írt, amikor még csak nem is álmodta, hogy az egyik legkegyetlenebb életélmény vár majd reá s avatja poétává! A szülő, aki felnőtt emberré cseperedő gyermekét kénytelen temetni, siratni – talán az élet egyik legnagyobb vesztesének tekinthető. Övé a vigasztalan gyász egyfelől, ám övé az élmény fájdalomnak költészetté szublimált lényege.

A „valamit valamiért” elv itt is kitűnően működik.

Életet – a költészetért...

Para Olga versben vergődve próbálta meg túlélni mérhetetlen veszteségét, fájdalmát. Ez itt látható verskötetének teremtő és éltető katalizátora. De ebben áll egyfajta lírai gyökéresztése – megfeneklése – is.

Leghitelesebb, legkifejezőbb víziói a személyes katasztrófa érzelmi-tudati magja köré szerveződnek, annak kivetítései, olykor egyfajta terapeutikás párlatai.

*most költöztél
a mesémbé
szavak szárnyán
szállsz a légbe*

– olvassuk a tisztulót, az alkotást uralni tudó öntudat megváltó verssorait, és eltűnődünk azon, hogy Para Olga versei, amelyek a veszteségről szólnak, azt fogalmazzák meg sokféle megközelítésben és változatban, mégsem reményvesztettek. Mert azt se hallgatja el, hogy az élet végül mindent felülír: szerelmet, ragaszkodást, rettenetet, gyászt és még mi mindent!

Mert van valami, ami örök – és ebbe torkollik e verseskönyv valamennyi lírai megnyilvánulása –: ez pedig a szeretet.

Cseke Gábor
Csíkszereda, 2016. augusztus 15.

TE VAGY

***te vagy a témám
a tabu***

***te vagy a részem
a hamu***

***igazi arany
porom***

***kínzó keserű
koromként***

***fojtogat folyton
a fájdalom***

Őcsikém